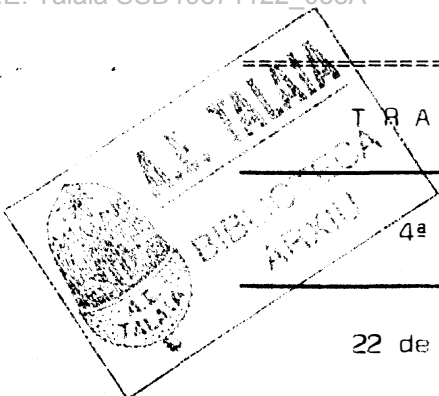

=====

TRAVESSADA VILANOVA - CANIGO

=====

4ª ETAPA : SANT LLORENÇ D'HORTONS - COLLBATÓ

=====

22 de novembre de 1987 - 18,990 km - 141 participants

=====

Ens trobem novament a la plaça de l'Estació, a les 7 del matí, davant de 3 autocars i 3 soferts xofers acostumats ja al nostre tarannà. Avui fins i tot hem recuperat gent; no sabem si és que ha corregut la veu que a l'anterior etapa hi ha hagut cava a dojo o què, però el cert és que tornem a ésser 141 ... i el Johnsy.

Arribem a Sant Llorenç d'Hortons i -avui sí que els organitzadors ens deixen esmorzar abans de començar a caminar- ens dirigim al mateix Café-Bar que vàrem menjar el darrer dia. Són les 8 h.30 m. aproximadament.

A les 9 h. ens posem a caminar, disposats a fer l'etapa fins a Collbató, al peu de Montserrat, serralada que tindrem sempre al davant nostre. Diuen que Santa Cecília, patrona dels músics (diada que se celebra precisament avui), duu neu a la faldilla. Bé, no és ben bé així, avui, però sí que corre un airet fred i humit que Déu-n'hi-do. Malgrat això, i com diu bé l'Agustí en el seu relat, bona música i endavant... El temps no ens espanta.

I parlant de música; potser és la diada que ens inspira o la visió de la Isabel Herreros (perquè no és pas una falsa il.lusió òptica, no, és cert, és realment la Isabelita Herreros la que veiem; avui ha vingut de debó després de tantes, tantes i tantes temptatives fracassades). Sigui el que sigui, un petit grup de la ja acreditada coral pluriafònica dels Senders G.R. es posa ràpidament a la feina i, camina que camina per aquestes terres penedesenques, va composant una cançó en honor seu, de la Isabel, s'entén, i de l'honor que ens fa amb la seva preuada presència. Cançó que per cert no s'ha estrehat encara. Esperem el moment més escaient per fer-ho.

Hem sortit, doncs, del poble i hem arribat a la plaça de la Rectoria ombrejada per un esplèndid pi. A la plaça de l'Església hi ha una pila baptismal, avui abeurador d'ocells.

-L'església de Sant Llorenç d'Hortons-

Baixem fort i entrem al paratge ombrívol i feréstec del torrent de Can Serra; travessem el seu llit i remuntem per l'altra banda. Després d'una feixuga pujada, planegem una estoneta entre vinyes. Anem en direcció nord.

Portem una mitja horeta de camí des que hem sortit quan trobem una font. Arribem al llit de la riera de Ca N'Esteve i el seguim aigües amunt. Diem "aigües" i de cert que en trobem, aigua i terreny fangós que seran, ambdós, unes constants en l'etapa d'avui. Algú de la colla la denomina una excursió amfíbia, i gairebé que ho sembla...

Passem prop de Ca N'Esteve de la Riera i, després de planejar entremig de vinyes -les terres més estepàries del nostre Garraf han quedat ja enrera-, anem a fer cap al torrent de Can Simon, que seguirem fins arribar a la Beguda Alta. Són ara a la línia divisòria entre els termes municipals de Sant Llorenç d'Hortons i Masquefa, i també entre les comarques de l'Alt Penedès i l'Anoia. Són les 10 h. aproximadament.

Continuem pujant en direcció nord. Observem de sobte, esverats, que l'amic "Tole", el de les presses, va marxant avui a prop nostre (i que consti que som dels que anem gairebé sempre a reraguarda). Què ha passat, doncs? Ah, amics, avui no l'enganxaran pas!. I si les riuades s'han emportat una altra palanca?. Per si de cas, ell, entre els darrers...

A l'altra banda del torrent de Can Simon veiem els grans esvorancs provocats per les aigües, i és que el terreny d'aquestes zones és un compost flonjo molt erosionable.

Anem a fer cap a una pista que ve de la Torreta i de Can Simon de Baix; passem pel pont que travessa la variant de la carretera de Martorell a Capellades (encara tanuada al trànsit) i finalment entrem al poble de la Beguda Alta, quan són les 10 h. 10 m. Ho fem pel carrer dels Oms.

A la plaça de l'Església de Santa Maria de la Beguda Alta (que veieu a la foto superior) hi ha mercat dominical, cosa molt freqüent de trobar en molts poblets petits, i això és una novetat en les nostres travessades. No recordem en aquests moments haver-nos-hi trobat mai fins avui. Mentre alguns de la colla compren figues seques i altres saborosos aliments, els afeccionats a la fotografia i al video envaim per uns moments el balcó d'una casa de la placeta, d'on se n'agafa una bona perspectiva. Ens hi hem introduït de tal manera, però, que als amos de la casa no els hem donat temps de badar boca. I és que som així els vilanovins, d'eixerits.

Havíem deixat de dir que aquesta església és una sufragània de la parròquia de Sant Llorenç d'Hortons.

Després d'aquesta brau parada, que ha servit també per a reagrupar-nos, continuem la marxa i entrem en el terme municipal de Masquefa. Abandonem així l'Alt Penedès per entrar a l'Anoia, on farem una petita incursió abans d'entrar al Baix Llobregat, quan ens apropem a Collbató. Passem prop d'un parador anomenat El Mirador de Montserrat, a ran de la carretera. Més enllà veiem la gran masia de Can Parellada, avui hostal, i al seu voltant la urbanització del mateix nom.

Deixem la carretera (que transcorre de Martorell a Capellades) i entrem a la dita urbanització. Arribem tot seguit a l'andana de l'estació de Can Parellada, de la línia Barcelona-Igualada dels FFCC Catalans. Passem a l'altra banda de la via pel pas subterrani i, per fort pendent, ens arribem davant de la gran edificació de Can Parellada. Voregem aquesta masia i ara baixem també en pendent bastant acusat. Al costat del fondal veiem l'agrupament de cases de Can Marcet. Arribem al llit del fondal. Travessem l'escorrentiu d'aigües de la riera de Masquefa i a continuació el de la riera de Claret i entrem en el municipi de Pierola. L'aiguabarreig de les dues rieres esmentades es troba a poca distància.

Comencem ara una forta ascensió fins a Can Marcet. Són les 11 h. quan arribem a aquest agrupament de cases. En una d'elles veiem, tot passant, que estan arreglant un petit altar i ens adonem així que és un local habilitat per a les funcions de capella. La tindrà catalogada l'Arxiu Gavin, ens preguntem ?. De segur que a l'Agustí Poch sí que li deu haver passat per alt -i és ben rar essent com és un xicot tan observador-. Si més no, no ens en parla en la seva acurada descripció.

Passem el nucli de cases i pugem suaument. A l'altra banda de riera veiem la urbanització que hem travessat i, més a la dreta, el cementiri de Masquefa i el campanar de l'església romànica de Sant Pere. Poc després podem veure també, al fons, les cases d'Hostalets de Pierola, noms, tots aquests darrers, que recordem gratament de no massa llunyanes marxas per descripció organitzades per la Talaia.

Arribem a un nou agrupament de cases; ara són les de Can Gras. Són gairebé les 11 h. 30 m. quan arribem a les Cases Noves, al peu de la carretera d'Esparraguera a Pierola, i abans de continuar per la carretera, cap a l'esquerra, fem un descans per a poder reagrupar-nos de nou.

Una part dels marxadors, reposant davant de les Cases Noves, semblen fer més cas al fotògraf que no pas al Vicenç Carbonell que els predica no sabem pas què.

Comprovat que tothom ha arribat 'sa i estalvi' emprendem l'itinerari que ens ha de menar tot seguit a la riera de Pierola. Ens trobem amb alguna dificultat causada pels tolls d'aigua i fang que hi sovintegen. En algun punt la dificultat augmenta i a algú se li acut que 3 o 4 es podrien estirar a terra per a facilitar el pas a la resta i així no corriem el perill de caure al mig del fanguer. Però aquesta bella proposta no tira endavant, tothom fa l'orni, i doncs, ens enfanguem Déu-n'hi-do. El que sí que realment s'ho passa malament, però, és el pobret Johnsy. Com que és tan petitet gairebé queda submergit en el fang i algú li ha de donar ajut.

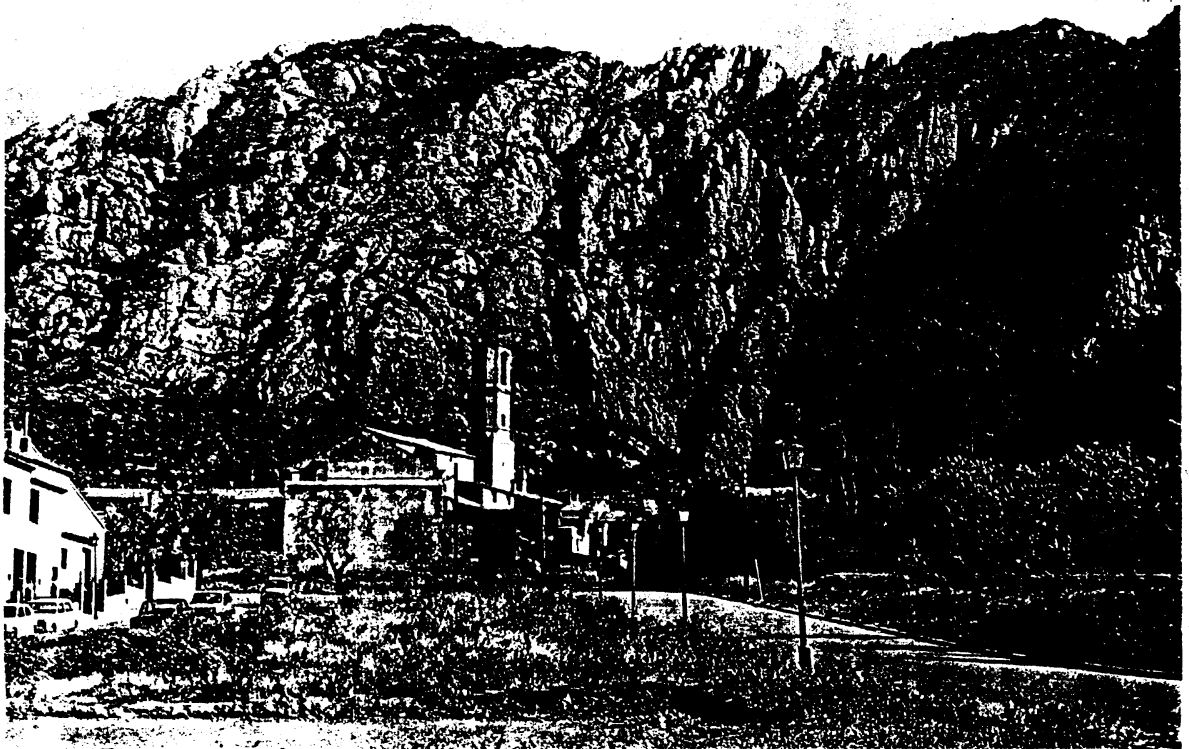
El llit de la riera es divideix en dues branques que s'ajunten més endavant. Passem a frec d'un parell d'estimballs i deixem la riera per acostar-nos a Can Trago, d'on observem les curioses formacions originades per l'erosió de les aigües en aquests indrets.

Continuem endavant seguint un bonic viarany pujador que transcorre entremig de despullades ginesteres i de romaní i bruc florits. En algun moment es pot veure, al fons de la riera, i afuant una mica la vista, el cam-

panar de l'església de Sant Pere de Pierola. Aquests paratges ens són molt familiars ja que per aquí transcorregué una part de la Marxa per Descripció de la Talaia del mes de març passat.

Anem a sortir al cap d'una estoneta al camí que uneix les urbanitzacions de Fosalba i de Serralta. Entrem a aquesta darrera; el sòl és asfaltat. D'aquí fins arribar a una cruïlla de camins que formen el Coll de Sant Cristòfol, s'esdevenen un seguit de despistades per part d'algun grupet que hem perdut el nord... Finalment ens retrobem i seguim tots plegats per un viarany que baixa fortament.

Arribem a una pista asfaltada que és l'avinguda de Pierola de la urbanització de can Dalmases o d'En Bertran. Passem el pont de la riera d'aquest nom. Travessem el llit del torrent de la Maçana i, més endavant, la carretera de Barcelona a Lleida i continuem així per una nova urbanització, la del Bosc del Misser o de N'Oller. A l'esquerra hi ha les instal·lacions d'un gran restaurant. Acabada la urbanització, ens apareix de seguida el cementiri de Collbató i comencem a veure les primeres cases del poble, al peu mateix de la ja molt propera serralada montserratina; damunt d'un turó, la torre, que és l'últim vestigi del castell.

Passem per entremig de les primeres cases del poble i arribem a la plaça de l'església parroquial, dedicada a Sant Corneli, un edifici del segle XVIII, davant del qual es dóna per acabada l'etapa d'avui. Són les 2 de la tarda.

S'havia parlat d'anar a dinar, qui en tingués ganes i se'l portés, a la propera ermita de La Salut, però fa un temps rúfol i no convida gens a anar-hi. Així és que una colla se'n va a dinar de restaurant i uns altres anem a recer d'algun petit bar que trobem on ens encabim amb bona voluntat per part de tots. Com que hi ha hagut aquesta dispersió del personal, ens hem quedat amb les ganes de cantar-li a la Isabelita la nostra darrera creació musical.

Dinats i reposats com cal, ens retrobem davant dels autocars, a les 5 de la tarda, on empenem el viatge de retorn a Vilanova. La propera serà ja fins a Montserrat. Gairebé li tenim el peu al coll, nois. Ànim i endavant.

